

Indsigelse, saavel mod Udlevering af Bederlagets anden Halvdeel til Negerherren som mod, at nogen Deel af samme udleveres til Andre end ham (§ 4), idet de selv efter Prioritetsordenen kunne paaftaae respective det halve eller hele Bederlag stillet til haandsaet Pant.

§ 7.

Med Hensyn til Statskassens Panteret hos tidligere Herrer over Ufrie, skal ingen særlig Indsigelse efter §§ 2 og 6 behøves; men denne bliver herved i Almindelighed forbeholdt i samme Udstrækning, som Private kunne gjøre deres lignende Ret gjældende.

Dog skal Gouverneuren være bemyndiget til, for Statskassens Vedkommende, at frasalde Indsigelse mod Pantdebitors frie Raadighed over Bederlaget, naar dertil maatte skjønes at være særegen Anledning. I denne Hensende vil, foruden det almindelige Hensyn til Pantegjældens Størrelse i Forhold til Plantagens Værdi og Eierens Soliditet, navnlig være at tage i Betragtning, om der er foretaget eller paabegyndt saadanne Grundforbedringer, at dens Drift derved maa ansees væsentlig fremmet og stillet, saavelsom ved Opførelsen af Dampmøller, Besætningens Forbedring eller Forøgelse, forbedrede Redskaber o. d.; fremdeles om Staten maaskee selv kort Tid forinden Emancipationen med Fordeel har folgt Plantagen, saa og om derved i noget Tilfælde at vise passende Lemselighed fra det Offentliges Side kan indvirkes sær fordeeltigt paa lignende private Creditforhold.

Bemærkninger

til

foranstaaende Lovudkast.

Efterat Emancipationen af de Ufrie paa de dansk-vestindiske Der havde fundet Sted i 1848, indkom der fra de forhenværende Negeriere og fra St. Croix Borgerraad forskjellige Andragender,

deels til Regjeringen, deels til den i 1849 samlede Rigsforsamling, om Erstatning for de frigitte Slaver.

De Grunde, hvorpaa i disse Andragender Retten til at erholde Erstatning støttes, kunne i det Væsentlige sammensattes i Følgende:

Eiernes Ret til deres Ufrie er stiftet og vebligeholdt i Dvereensstemmelse med Loven; den har steds, saavel ved Lovgivningen som ved Regjeringens administrative Foranstaltninger, været anerkjendt af Staten, der selv har havt Ufrie i Cie og til Pant. Emancipationen den 3die Juli 1848 maatte ansees som en unødvendig Handling, foretagen af Regjeringens Repræsentant paa Verne, da Negeropstanden, som medførte den, ved passende Forholdsregler vilde kunne været undertrykt, og Eierne have ligesaa lidet ved ulovlig eller haard Fremgangsmaade imod Negrene givet Anledning til Opstanden, som de have samtykket i den decreterede Opgivelse af deres Eiendomsret. Statens Forpligtelse til at yde de Stadelidende Erstatning ansees herved fuldstændigt begrundet, og den erholder yderligere Betyrrelse, saavel ved den Anerkjendelse, som Erstatningspligten har fundet i England, Frankrig og Sverrig, som ogsaa ved den i det Kongl. aabne Brev af 29de Juli 1849 til Syderne indeholdte Udtalelse af, at den Ulykke, en enkelt Deel af Landet har lidt for det Heles Skyld, bør af det Hele erstattes. Det Tab, Eierne have lidt ved Negeremancipationen, udgjør for dem, der ikke ere Plantere, den fulde Værdi af deres Negre, der for Størstedelen af dem var den væsentligste Deel af deres Eiendom, for Mange det Eneste, de ejede, og for Plantageeierne Beløbet af den Forringelse i deres Eiendommens Værdi, der er en Folge af, at en integrerende, betydelig Deel af Substantien er dem betagen; dette deres Tab træffer altsaa ogsaa forholdsvis Pantehaverne, hvori blandt mange Umyndige, hvis Midler, overensstemmende med Lovgivningens Forrifter, have af Overformyndierne været anbragte i slige Eiendomme.

I de Erklæringer, som den forrige Regjeringscommissair og ad interim fungerende Gouverneur i de vestindiske Besiddelser, Conferentsraad Hansen, har afgivet angaaende